

Arrest

nr. 212 334 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN BEURDEN
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI *loco* advocaat M. VAN BEURDEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, werd op 8 september 2018 tegengehouden op de luchthaven van Zaventem wegens onduidelijk reismotief en heeft zich vluchteling verklaard op 11 september 2018.

1.2. Op 26 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 oktober 2018 per drager aan verzoeker betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn, behorende tot de Gonje etnie en op 1 maart 1993 geboren in Kumasi. U woonde steeds in Adukrom, blok A, lot 2. U volgde de lagere school in Kumasi, maar stopte met school op tienjarige leeftijd, nadat uw vader overleed. Vervolgens werkte u als mechaniker. Aan uw lagere schooltijd hield u twee goede vrienden over, M. en B. A.. Sinds vijf jaar had M. een transportbedrijf en u werkte vaak aan zijn voertuigen. Op een dag riep Sheikh O., hoofd van de islamitische gemeenschap in Ghana, u bij zich. Hij beschuldigde u en uw twee vrienden ervan homoseksueel te zijn. U ontkende en zei dat u over de andere twee niets wist. De sheikh zei dat uw twee vrienden al kussend gezien waren. U stelde dit niet te geloven en weigerde bovendien uw vriendschap met hen stop te zetten, aangezien het de enige vrienden waren die u vertrouwde. Ongeveer een week later kreeg u echter van een buur de boodschap dat men u thuis was komen zoeken. Hij raadde u aan niet naar huis terug te keren. U sliep op uw werk en ging de dag nadien naar uw tante. Op de terugweg kwam u vijf jongens uit de buurt tegen. U hoorde van hen dat uw vrienden wegliepen en dat u zelf vijf dagen kreeg om de regio te verlaten. U keerde terug naar uw werk, waar u uw vrienden ontmoette. U besloot thuis te gaan slapen, maar kwam dezelfde vijf jongens weer tegen. Deze keer werd u in elkaar geslagen. U ging voor verzorging naar het ziekenhuis maar kreeg de raad een specialist op te zoeken. U wilde op uw werkplaats gaan uitrusten, maar werd verstoord door een groep mensen die naar u op zoek was. U kon ontsnappen naar uw oom, die met u naar de politie ging om aangifte te doen. Eén van de politiemannen was een klant van u, hij raadde u aan om te vertrekken, omdat de jongens instructies van de imam hadden gekregen en dat de politie daar niets tegen zou kunnen beginnen. U bleef ongeveer een week bij uw oom. Omdat men u ook bij uw oom kwam zoeken, bracht hij u onder bij een vriend in Accra, waar u ongeveer een maand verbleef, vooraleer op 8 september 2018 Ghana per vliegtuig te verlaten. Op de luchthaven van Zaventem werd u dezelfde dag tegengehouden wegens onduidelijk reismotief. U werd overgebracht naar Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel. Op 11 september 2018 vroeg u internationale bescherming aan bij de Belgische instanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt dat Sheikh O., hoofd van de islamitische gemeenschap in Ghana, u en uw twee vrienden ervan beschuldigde dat jullie homoseksueel zijn. U zou een ultimatum gekregen hebben om de buurt te verlaten en zowel u als uw vrienden zouden in elkaar geslagen zijn. (Zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS p. 8, 9, 16.)

Volgende opmerkingen kunnen echter gemaakt worden bij uw asielrelaas.

U stelt dat u op uw werkplaats (waarnaar u verwijst als uw 'shop') bleef slapen nadat u van uw bureaus het bericht kreeg niet naar huis te komen omdat men u zocht (zie CGVS p. 8). De gebeurtenissen op de dag nadat u op uw werkplaats bleef slapen beschrijft u als volgt: u kreeg telefoon van de vader van M., met de vraag waar zijn zoon was. U antwoordde hem dat u op uw werkplaats sliep en ook niet wist waar hij was. U ging vervolgens naar uw tante om haar geld te geven. Op de terugweg vernam u dat uw vrienden wegliepen en kreeg u een ultimatum van vijf dagen om zelf ook de regio te verlaten. Vervolgens ontmoette u uw vrienden op uw werkplaats. U vertelde M. over uw gesprek met zijn vader. De jongens gingen naar huis en u besloot zelf ook naar huis terug te keren om daar te slapen. Onderweg kwam u de jongens die u het ultimatum stelden echter opnieuw tegen. Ze sloegen u in elkaar. Dit voorval, het tegenkomen van de jongens en in elkaar geslagen worden, plaats u om 17u, de dag nadat u in uw werkplaats sliep. (CGVS p. 9.) Later tijdens het gehoor stelt u echter dat het gesprek

met de vader van M. eveneens om 17u had plaatsgevonden (CGVS p. 11). Er kan niet worden ingezien hoe het dan op het moment dat u door de jongens in elkaar geslagen werd nog steeds 17u kon zijn, zelfs niet ongeveer, gezien uw activiteiten tussen het telefoon gesprek en het in elkaar geslagen worden door de jongens (zie supra: u ging naar uw tante, kreeg een ultimatum, ontmoette de jongens op uw werkplaats, sprak met hen over het telefoongesprek en over het feit dat ze gezocht werden, u besloot vervolgens om thuis te gaan slapen (CGVS p. 11, 13)). Nog later verklaart u bovendien dat het nog maar 15u30 was toen u de jongens op uw werkplaats zag en M. vertelde dat hij zijn vader moest contacteren (CGVS p. 13), waaruit opnieuw blijkt dat het dus nog lang geen 17u kon zijn toen u zijn vader aan de lijn had.

Vooreerst valt op dat u bij aanvang van het gehoor verklaarde dat u een maand in Accra verbleef voor uw vertrek uit Ghana, en dat u voordien in Adukrom verbleef, in uw eigen huis (CGVS p. 4). Later, wanneer u uw problemen uiteenzet, stelt u echter een week bij uw oom verbleven te hebben, alvorens naar Accra te gaan (CGVS p. 10) en nadien niet meer bij u thuis geweest te zijn (CGVS p. 15). Deze verklaringen zijn manifest strijdig met elkaar.

Het geheel van uw verklaringen geeft een gekunstelde en weinig doorleefde indruk. Zo weet u niet meer de datum waarop de gebeurtenissen plaatsvonden, maar geeft u wel spontaan de uren waarop bepaalde gebeurtenissen zouden plaatsgevonden hebben, hoewel deze uren niet kunnen kloppen (zie supra). Ook de vaststelling dat u bij het overlopen van uw verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, de week waarin u onderdook bij uw oom vergat te vermelden, komt bijzonder weinig doorleefd over.

U verklaart de imam verteld te hebben dat u uw vrienden niet kon laten vallen, omdat het de enige twee vrienden zijn die u vertrouwde (CGVS p. 8). U stelt uw vrienden nog gezien te hebben nadat u vernam dat ze wegliepen en nadat u zelf een ultimatum kreeg om de regio te verlaten (CGVS p. 9). U stelt dat u tijdens deze ontmoeting aan M. vertelde dat zijn vader hem zocht en dat u hem adviseerde om naar huis te gaan omdat zijn vader erg gestresseerd was (CGVS p. 9). Gevraagd of jullie verder nog iets bespraken, stelt u dat u niets meer zei. Gevraagd of u iets zei over het feit dat ze gezocht werden, stelt u dat ze u al zeiden dat ze gezocht werden voor u zei dat de vader belde. Gevraagd over ze u verder nog iets vertelden over het feit dat ze gezocht werden, stelt u dat ze zeiden dat ze gezocht werden omdat er gezegd werd dat ze homoseksueel zijn. Gevraagd of ze u nog meer zeiden, stelt u dat ze niets zeiden. (CGVS p. 13.) Gevraagd of u hen vroeg naar hun gaardheid, of dat ze er u iets over vertelden, stelt u dat M. zei dat het niet uw probleem was, nadat u hem de beschuldigingen van de imam voorlegde. Hierdoor twijfelt u nu of er toch misschien geen waarheid in de beschuldigingen zou kunnen zitten. (CGVS p. 13, 14.) Het is opvallend dat u nooit eerder een vermoeden had dat uw enige twee goede vrienden wel eens homoseksueel zouden kunnen zijn. Uw ad hoc antwoorden, over hoe het laatste gesprek met uw vrienden zou verlopen zijn, komen weinig overtuigend over. Indien de twee jongens werkelijk uw enige vertrouwelingen waren, kan niet worden ingezien dat jullie, op het moment dat jullie elkaar ontmoeten terwijl jullie alle drie gezocht en/of bedreigd worden, niet zouden spreken over de waarachtigheid en de ernst van de beschuldigingen of over jullie plannen om al dan niet in de regio te blijven. Gevraagd of u probeerde uw vrienden nog te contacteren in een poging erachter te komen hoe het hen vergaan is, stelt u dat u uw oom naar hen vroeg, maar dat hij niet wist waar ze zijn, en dat u verder niets probeerde (CGVS p. 17). Hieruit blijkt een opvallende desinteresse in het lot van uw meest vertrouwde vrienden.

Het geheel van uw verklaringen komt geenszins overtuigend over en de verklaring van het politiekantoor die u voorlegt draagt hier nog toe bij. U stelt dat u geen kopie van uw verklaringen kreeg op het moment dat u naar het politiekantoor ging, maar dat uw oom er achteraf één ging halen in een ander politiekantoor (CGVS p. 14). De datum op de kopie zou dan ook de datum zijn dat uw oom de kopie ging ophalen en niet de datum waarop u zelf uw verklaringen ging afleggen (CGVS p. 14). Hoewel het document dus zou afgegeven zijn aan uw oom en zou attesteren wat u op een andere datum in een ander kantoor zou verklaard hebben, staat er op het document de datum van 20 september 2018, 9u33 en uw naam, N. U., en wordt er gesteld dat u het station binnenwandelde om een aanslag op uw persoon en een bedreiging van uw leven te rapporteren. Verder staat er dat er om 9u41 een extract van het incident werd klaargemaakt en overgedragen aan de aanklager, zodat deze naar het ziekenhuis kan gaan voor een check up. (Zie 'Extract from station diary, in de groene map van het administratief dossier.) De datum waarop het incident werkelijk plaatsvond of waarop u werkelijk de klacht kwam indienen, staat nergens vermeld. De vermelding van het ziekenhuis is ook eigenaardig, want op het moment dat het extract wordt afgeleverd is dit niet meer relevant, u bent immers al in België. Net zoals de rest van uw relaas, komt de inhoud van dit document gefabriceerd over. Sowieso moeten

documenten, om bewijskrachtig te zijn, coherente verklaringen ondersteunen, wat in deze niet het geval is. Kopieën hebben in geen geval bewijskracht, omdat zijn makkelijk te manipuleren zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U verklaart in België toegekomen te zijn met een onbehandelde schouder die uit de kom geslagen was, doch dit staat niet meteen zo te lezen in het attest dat de arts uit het Transitcentrum Caricole na onderzoek opstelde. Wel staat er dat u een kalkverdikking op het distale deel van uw rechter clavicula heeft en dat deze het gevolg zou kunnen zijn van het toedienen van slagen. Dat deze het gevolg zouden kunnen zijn van fysiek geweld, wil nog niet zeggen dat dit ook vastligt en zegt evenmin iets over de exacte omstandigheden waarin u de aandoening zou hebben opgelopen. Dit verslag kan dan ook geen ander licht werpen op de beoordeling van uw asielrelaas. Verder legt u foto's voor van u met uw twee vrienden, van u en de Sheikh O., en van de vernieling van uw oom zijn bezittingen. Hoewel u inderdaad op de foto staat met twee mannen, is dit geen bewijs dat u en de twee mannen inderdaad beschuldigd en vervolgd werden. De foto met Sheikh O. zou genomen zijn op de dag dat u beschuldigd werd (CGVS p. 16), doch dit kan niet worden bewezen. Vooreerst lijkt het eigenaardig dat het hoofd van de moslimgemeenschap van het ganse land (CGVS p. 16) u persoonlijk bij zich roept om u te beschuldigen. Zelfs indien u hem al eerder kende (CGVS p. 16), is het eigenaardig dat hij dan op het moment van dergelijke, ernstige beschuldiging, zou toestaan dat u nog even met hem op de foto gaat. In elk geval toont de foto niet aan dat hij u inderdaad beschuldigde, maar enkel dat u op bepaald moment met hem op de foto ging. De foto's van de vernieling van uw oom zijn bezittingen zijn vooreerst erg onduidelijk. De advocate stelde dat zij nog scherpe foto's zou overmaken aan het CGVS, maar dit is op het moment van de beslissing, ettelijke dagen na het gehoor, nog niet gebeurd. In elk geval zou dit geen verschil maken, aangezien niet kan worden aangetoond dat de bezittingen die in brand staan op de foto's inderdaad die van uw oom zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/5^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 12° en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In een derde middel betoogt verzoeker dat er een schending voorligt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 22 oktober 2018 (stuk 2), het e-mailverkeer tussen verzoekers raadsman en de sociaal assistente betreffende de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3), het medisch attest van 10 september 2018 van de centrumarts uit het Transitcentrum Caricole (stuk 4) en de e-mail van 24 oktober 2018 van zijn raadsman betreffende het voorleggen van foto's (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat Sheikh O. – het hoofd van de islamitische gemeenschap in Ghana – hem en zijn twee vrienden ervan beschuldigde homoseksueel te zijn, waarop verzoeker een ultimatum gekregen zou hebben om de buurt te verlaten en verzoeker, alsook zijn vrienden in elkaar zouden zijn geslagen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden nadat hij ervan beschuldigd zou zijn geweest homoseksueel te zijn gekunsteld en niet-doorleefd van aard zijn nu verzoeker enerzijds niet meer weet op welke datum de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, doch wel spontaan de uren kan weergeven waarop zij zich zouden hebben afgespeeld – uren die evenwel niet kunnen kloppen – en verzoeker ook bij het overlopen van zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België de week waarbij hij onderdook bij zijn oom onvermeld liet; (ii) het opvallend is dat verzoeker nooit eerder een vermoeden had dat zijn enige twee goede vrienden wel eens homoseksueel zouden kunnen zijn; (iii) verzoekers verklaringen over hoe het laatste gesprek met zijn vrienden zou zijn verlopen, weinig overtuigend overkomen nu niet kan worden ingezien waarom zij niet zouden spreken over de waarachtigheid en de ernst van de beschuldigingen of over hun plannen om al dan niet in de regio te blijven; (iv) verzoekers verregaande desinteresse in het lot van zijn meest vertrouwde vrienden verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (v) de door verzoeker voorgelegde verklaring van het politiekantoor zou zijn afgegeven aan verzoekers oom in een ander politiekantoor, doch in de verklaring melding wordt gemaakt van verzoekers naam, bovendien moet worden vastgesteld dat de datum van het incident en de datum waarop de klacht werd ingediend niet wordt vermeld en de vermelding van het feit dat de aanklager naar het ziekenhuis kan gaan voor een “*check up*” niet meer relevant is omdat verzoeker reeds in België is; (vi) voorgelegde documenten hoe dan ook slechts bewijskrachtig zijn wanneer ze coherente verklaringen ondersteunen, *quod non in casu* en kopieën in geen geval bewijskracht hebben omdat zij gemakkelijk te manipuleren zijn en (vii) de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de

ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongelooftwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherente en niet-aannemelijke verklaringen aangaande de door verzoeker uiteengezette gebeurtenissen en verblijfplaatsen alvorens naar België te vluchten op wijst dat zij mogelijk het gevolg zijn van het fysiek en psychologisch trauma dat hij heeft meegemaakt en hij betoogt dat hij hierdoor een kwetsbaar profiel bezit, benadrukt de Raad dat uit het door verzoeker voorgelegde medisch attest van 10 september 2018 (verzoekschrift, stuk 4) enkel kan blijken dat hij een kalkverdikking heeft op het distale deel van de rechter clavicula. Nergens in dit attest wordt evenwel gewag gemaakt van psychologische problemen in hoofde van verzoeker waardoor hij moeilijkheden zou hebben om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen. Verzoeker maakte doorheen het persoonlijk onderhoud bovendien op geen enkel ogenblik gewag van psychologische problemen waarmee hij zou te kampen hebben. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen zodat niet kan worden aangenomen dat psychologische problemen aan de basis zouden liggen van zijn incoherente en ongelooftwaardige verklaringen over de (tijdstippen) van de gebeurtenissen in Ghana en zijn verblijfplaatsen voor zijn vlucht naar België.

Verzoeker wijst er, onder verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), nog op dat het voorleggen van een begin van bewijs van onmenselijke behandeling een weerlegbaar vermoeden creëert en een omkering van de bewijslast ten nadele van de asielinstanties met zich meebrengt, dat het neerleggen van een medisch attest de vaststelling van het algemeen gebrek aan geloofwaardigheid weerlegt of minstens een weerlegbaar vermoeden van kwetsbaarheid naar voor brengt en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de persoonlijke omstandigheden in overweging dient te nemen bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, ondergeschikt een expert dient te raadplegen. De Raad merkt evenwel op dat het door verzoeker voorgelegde medisch attest, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd, geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De enkele vaststelling dat het attest vermeldt: *“De vaststellingen kunnen overeenkomen met het verhaal van de patiënt”*, betekent allermint dat het oorzakelijk verband tussen het fysiek geweld en de aangevoerde feiten is aangetoond, noch in welke omstandigheden de aandoening zou zijn opgelopen. Vermits *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en uit het medisch attest geenszins een sluitende indicatie kan worden afgeleid dat de aandoening van verzoeker het gevolg is van foltering of vernederende of onmenselijke behandeling, is er *in casu* geen sprake van een omkering van de bewijslast. Het betoog in het verzoekschrift dat het medisch attest zou zijn afgewezen louter op basis van het motief van gebrek aan geloofwaardige verklaringen, kan aldus allermint gevolgd worden en gaat voorbij aan de uitgebreide pertinente motivering van de bestreden beslissing dienaangaande.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *“R.J. t. Frankrijk”* van 19 september 2013 van het EHRM en het arrest *“R. C. tegen Zweden”* van 9 maart 2010 van het EHRM, wijst de Raad erop dat uit deze rechtspraak kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de verzoeker om internationale bescherming heeft veroorzaakt, dat dat de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de verzoeker om internationale bescherming na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig

te achten persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land. Dat andere onderdelen van het vluchtrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken. Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de verzoeker om internationale bescherming nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel. Er dient te worden herhaald dat verzoekers vluchtrelaas geheel ongeloofwaardig is waardoor hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij mishandeld, laat staan gefolterd werd. In het licht van bovenstaande vaststellingen is de Raad *in casu* van oordeel dat het medisch attest dat verzoeker bijbrengt niet noopt tot nader onderzoek, temeer gezien de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn en de andere documenten die hij ter staving van zijn vluchtrelaas aanbrengt, evenmin overtuigen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing heeft genomen op basis van zijn buikgevoel en meent dat de waarachtigheid van de beschuldigingen er niet langer toe deden op dat ogenblik daar vermeende homoseksualiteit ook wordt vervolgd in Ghana. Er dient evenwel opgemerkt dat het allerminst aannemelijk is dat verzoeker, nadat hij geconfronteerd zou zijn door Sheikh O. dat zijn twee enige dichte vrienden al kussend gezien zouden zijn en vervolgens een ultimatum kreeg om zijn buurt te verlaten, op het ogenblik dat hij vervolgens zijn vrienden M. en B. A. ontmoette niet zou spreken over de waarachtigheid en de ernst van de beschuldigingen van homoseksualiteit aan hun adres of over hun plannen om al dan niet in de regio te blijven. Van verzoeker kon in de door hem geschetste context immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij eventuele veiligheidsoverwegingen samen met zijn vrienden zou bespreken nu zij hetzelfde lot als hem zouden zijn beschoren.

In zoverre verzoeker voorts meent dat niet wordt betwist dat hij in Ghana als homoseksuele man wordt aanzien en hij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband geen onderzoek heeft gedaan naar de gevolgen hiervan voor verzoeker en dit ondanks het feit dat uit verschillende rapporten blijkt dat de Ghanese maatschappij en overheid ook hard optreedt tegen vermeende homoseksuele mannen, dient erop gewezen dat hij voorbijgaat aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat allerminst geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij door het hoofd van de islamitische gemeenschap in Ghana samen met zijn twee vrienden ervan beschuldigd worden dat zij homoseksueel zijn, dat hij hierop een ultimatum zou hebben gekregen om zijn buurt te verlaten en dat zowel verzoeker als zijn vrienden in elkaar geslagen zouden zijn. De verschillende verwijzingen naar en citaten uit rapporten en artikelen handelend over de situatie van LGBTI-persoon in Ghana zijn derhalve niet dienstig.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 22 oktober 2018 (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat dit geen uitstaans heeft met verzoekers vluchtrelaas.

Voor wat betreft het medisch attest van 10 september 2018 (verzoekschrift, stuk 4), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet. Aangaande het e-mailverkeer tussen verzoekers raadsman en de sociaal assistent aangaande de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 3) verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet in punt 2.3.2.4..

In zoverre verzoeker thans opnieuw de foto's voorlegt waarop hij met zijn twee vrienden zou staan, alsook die de vernieling van de bezittingen van zijn oom illustreren (verzoekschrift, stuk 5), dient benadrukt dat op de eerste foto enkel te zien is dat verzoeker hierop staat met twee mannen, doch kan dit geenszins een bewijs vormen dat verzoeker en de twee mannen beschuldigd werden van homoseksualiteit en vervolgd werden. De foto's van de vernieling kunnen niet aantonen dat de bezitting die hierop in brand staan daadwerkelijk aan verzoekers oom toebehoren. Bovendien bieden privéfoto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve

aanwijzing dat de bezittingen van verzoekers oom vernietigd zouden zijn, noch van de omstandigheden waarin dit dan zou zijn gebeurd.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.3. Verzoeker geeft vervolgens aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kopie van het persoonlijk onderhoud ten laatste bij het betekenen van de bestreden beslissing had moeten overmaken conform artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen werd nagelaten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad geen kopie van het gehoor werd overgemaakt bij het betekenen van de bestreden beslissing, maar op 31 oktober 2018 nadat verzoekers raadsman om een kopie van het administratief dossier had gevraagd (administratief dossier, stuk 1), hetgeen echter de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing niet aantast.

Artikel 57/5^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.” Hieruit blijkt geenszins de verplichting om met de beslissing ook een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te betekenen.

De Raad verwijst in dit licht tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 54 2548/001, p. 100): *“Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorziet. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure”*.

Uit de toelichting blijkt dat het de wil van de wetgever is dat de eventuele opmerkingen van verzoeker in het geval van toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet (zoals *in casu* het geval is) zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure. Het vermoeden van instemming met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud geldt dan ook uiteraard niet voor de procedure in toepassing van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dan ook in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Aan de bestreden beslissing kleeft bijgevolg geen onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. Gezien verzoeker bij machte was om ter terechtzitting nog zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, hetgeen hij *in casu* heeft nagelaten, kan hij dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat de bestreden beslissing hierom vernietigd zou moeten worden.

2.3.2.4. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus dienstig worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van

dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert evenwel geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER